

IN HET LAND VAN NATUUR EN MYSTERIE

BARBISON—FONTAINEBLEAU—MORET

□ □ □ DOOR C. SNABILIÉ. □ □ □

Het was een goede gedachte, de koppen van Millet en Rousseau, op een basrelief van brons vereenigd, te plaatsen tegen een rotsblok aan den ingang van het woud van Fontainebleau, juist daar waar het landelijke dorp Barbison en de fantastiek woeste Gorges d'Apremont elkander raken.

Jean François Millet, de schilder van den breedgolvenden akkerbodem met zijne verre horizonten door lange, rechte populierrijen onderbroken, zijne boerderijen die eilanden gelijken in een oceaen van golvende graanhalmen, zijn eenvoudige, in-zich-zelf-gesloten landbevolking, geworteld in den grond waarop zij leeft, zijn dorpjes, nauw opeengebouwd om den plompen, stomppuntigen kerktoeren...

Théodore Rousseau, wiens kunst zich vermeidde in de diepe schaduwen van het oerwoud, in de grillige contrasten van groen en grijs, waar een weelderig wilde plantenwereld opschiet tusschen duizendvormige steenblokken...

Zij behooren wel bij elkaar op die plaats waar beider genieën elkander ontmoetten, op de grens van den vruchtbaren akkerbodem en het mysterieuse natuurbosch.

Hadde Barbison in de fransche kunst geen naam door de historie geadeld, dan zouden wij nú er zeker niet aan denken het voor te trekken boven zoovele andere plaatsen, aan den rand van het onmetelijke woud van Fontainebleau gelegen. Wij konden even goed Marlotte of Bois-le-Roi, Arbonne of Moret, of ook Fontainebleau zelf kiezen om dat woud in te gaan.

Maar van het dorpje in welks enkele rechte straat de eenvoudige, landelijke woning van Millet als een historisch souvenir met zorg onderhouden en met eerbied getoond wordt, en welks naam vereeuwigd is door de schitterende kunst-periode waarin de liefde voor de natuur tot volle ontluiking is gekomen... van dat dorpje, zeg ik, gaat zulk een ge-

heimzinnige aantrekkingskracht uit, dat men daarheen als van zelf zich richt, zoo men het woud van een der schilderachtige plaatsen die aan den rand er van gelegen zijn, wil binnendringen.

En dan, biedt niet de weg van Melun naar Barbison, langs den noordelijken lagen uithoek van het woud en daarna door de akkers van Faye en van Chailly-en-Bière, een reeks mooie, mijlen-verre uitzichten over den golvenden bouwgrond, waar, in recht omlijnde vlakken, de goudgele tarwe afwisselt met de teer-groene haver, het roze koolzaad en de purperbespikkelde donkergroene klaver.

Een halve eeuw geleden waren daar — ver van de officieele hoofdstedelijke kringen, waarin het classicisme nog te hoog in aanzien stond, om niet alles wat zich waagde te verzetten tegen de heerschappij der „Akademie”, te schuwen als de pest en te weren als heiligschennis — door een jonge generatie nieuwe banen voor de kunst geopend, waarop deze de banden der traditie had afgelegd, om alleen bezieling te putten uit het wezen der menschen en der dingen, alleen lessen te vragen aan de waarheid en de schoonheid der natuur. Die kunstenaars leefden en werkten met moed, volharding en ontzegging in de boersche landelijke omgeving; zij hebben voor hunne kunst de glorie en voor het armelijke dorpje een onsterfelijken naam en een toekomst van welvaren gewonnen.

Na hen zijn anderen gekomen die hunne groote voorgangers trachtten na te doen, en na dezen weer anderen die hetzelfde hebben getracht, en zoo is nog Barbison een punt van aantrekking voor schilders die meenen dat het genoeg is, daar de akkers en het landvolk, het woud en de rotsen in beeld te brengen, om te doen gelooven dat een sprank van het genie dier voorgangers hun erfdeel is.

Het Barbison van heden is heel wat anders dan het Barbison van voor een halve eeuw.